

Bemærkninger til forslaget

Den fælles beslutningsprocedure blev indført i 1999 for at øge Europa-Parlamentets indflydelse på lovgivningsprocessen i Den Europæiske Union. Hensigten var, at man dermed skulle sikre åbenhed og demokrati i EU. Men som Politiken beskriver det i artikler den 9. september 2002 (1. sektion, side 6), så er praksis i stedet blevet, at beslutningerne tværtimod flyttes ind bag lukkede døre.

Dette er sket, fordi Ministerrådet og Europa-Parlamentet blev enige om en ny og uformel måde at køre beslutningsproceduren på, da den oprindeligt fastsatte fælles beslutningsprocedure efter deres mening tog for lang tid.

Den nye uformelle procedure indebærer, at embedsmændene på den ene side og få centrale personer fra Europa-Parlamentet fra den anden side over en række møder bliver enige om et kompromis, før de forskellige sager overhovedet har fået deres førstebehandling i Europa-Parlamentet.

Dermed sættes ikke bare debatterne i Europa-Parlamentet i realiteten ud af kraft. Det danske Folketing og Europaudvalget sættes i endnu højere grad ud af spillet. Folketinget kommer via mandatgivningen i Europaudvalget først ind efter Europa-Parlamentets førstebehandling, hvor det ser ud til, at løbet allerede er kørt, og dermed bliver der lagt op til, at Folketinget ikke kan ændre i EU-lovforslaget, men kun godkende eller forkaste det.

Som et eksempel på konsekvenserne af denne uformelle procedure beskrives vedtagelsen af nye regler for støj i de europæiske lufthavne. De nye regler kan, som Politiken skriver, »stik imod de miljøpolitiske målsætninger forøge larmen fra fly, der letter og lander i de europæiske lufthavne«.

Ifølge Politiken blev disse regler »i realiteten vedtaget i en forhandling mellem spanske diplomater og et medlem af Europa-Parlamentets Trafikudvalg. De danske politikere blev først spurgt om, hvad Danmark

skulle mene, da sagen for længst var afgjort og blot manglede en formel godkendelse«. Ifølge Politiken skete den formelle vedtagelse af forslaget på Ministerrådets møde den 26. marts 2002. Folketingets Europaudvalg drøftede først sagen på sit møde den 23. marts 2002.

Den uformelle procedure har heller ingen regler for, hvem der deltager, og hvad og hvor meget der kan besluttes og diskuteres. Ifølge Politiken mødes deltagerne i en sådan proces flere gange, således at denne uformelle gruppe af embedsmænd og parlamentarikere fra Europa-Parlamentet langt hen ad vejen har indgået alle aftaler, ændringsforslag m.v. som Europa-Parlamentet derefter bare kan vedtage.

Det er ikke en demokratisk beslutningsproces. Forslagsstillerne håber, at et bredt flertal i Folketinget kan være enige om, at denne uformelle beslutningsprocedure ikke kan fortsætte, og at der skal indføres reel åbenhed og indsigt i den fælles beslutningsprocedure. Det er muligt, det vil tage længere tid, men det er uholdbart ud fra en demokratisk synsvinkel, at den nuværende beslutningsproces fortsætter.

Sammen med de øvrige beslutningsforslag, som forslagsstillerne har fremsat, peger dette forslag på endnu en af de meget uheldige konsekvenser af den stigende centralisering af lovprocessen samt den udemokratiske forvaltning, som finder sted i Den Europæiske Union, hvad enten det drejer sig om embedsmandskomiteer med stor indflydelse på den endelige lovgivning, om erhvervslobbyisters mulighed for at påvirke love og beslutningsprocessen eller om mangel på indsigt i og åbenhed om Europa-Kommissionens arbejde og relationer til bl.a. lobbyisterne.

Som Politiken skriver i sin leder den 10. september 2002, (Kultur, side 6): »EU er et eksperiment i internationalt demokrati, og hvis ikke de folkevalgte kan bevare kontrollen med udviklingen, så er eksperimentet slået fejl«.